

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a až na veky.“

(Židom 13:8)

OBEŽNÍK

DECEMBER 1979

V mene Pána Ježiša Krista vás všetkých srdečne zdravím nasledujúcim miestom z Božieho Slova:

„Pamätaj na mňa, Pane, v láskavosti naproti Svojmu ľudu! Navštív ma Svojím spasením, aby som videl dobré veci Tvojich vyvolených, aby som sa radoval radosťou Tvojho národa.“ (Žalm 106:4–5)

Aké nádherné Slovo! Hovorí nám všetkým zo srdca. Musíme ho ešte raz čítať a zahľbať sa doň. Na prvom mieste stojí láska Božia k Jeho ľudu. Dielo vykúpenia je všetko zahŕňajúci skutok lásky Božej. Kto poznal zjavenú lásku Božiu v Kristu a prijíma ponuku milosti skrze vieru v Pána Ježiša Krista, bude spasený. Vyvolení majú podiel na láske Božej. Je to láska, ktorá dáva spásu a zmierenie a odpúšťa. Boh je láska. Skrze svojho Ducha vyliat svoju lásku do našich srdc a cez ňu zjavuje svoju prirodzenosť skrze nás. Spoločne vzhliadame po tom, aby sme videli šťastie vyvolených a s radosťou mali účasť na tom, čo Boh koná medzi Svojím vlastným ľudom na základe Svojich zaslúbení.

Duchovné splodenie

Z lásky nás Boh skrze Ducha splodil a znovu zrodil k novej živej nádeji. Pozemské narodenie je výsledkom splodenia potom, čo nastal vzťah lásky a zjednotenia. Tak je to aj v duchovnom. Boh s nami vstúpil do vzťahu lásky. Kristus bol splodený z Ducha. Rovnakým spôsobom bude každé dieťa Božie splodené a znovuzrodené skrze Ducha. Tak ako sa do tohto sveta narodí ľudské dieťa v tele, tak je do tohto sveta zrodené aj Božie dieťa splodené Duchom. Tak ako po narodení nie je možné ľudské dieťa zaprieť, tak ani Božie dieťa nie je možné po znovuzrození zaprieť. Oboje je realita. Skrze pozemské narodenie sa stávame ľudskými deťmi a skrze duchovné zrodenie sa stávame Božími deťmi. My sme teda deťmi Božími (1. Jána 3:1).

„...znova splodení nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného, živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.“ (1. Petra 1:23)

Spása prichádza od Pána. On v nás stvorí oboje – chcenie i vykonanie. Čo mohol Izrael vykonať na svoju záchranu a oslobodenie? Abrahámovi dané zaslúbenie sa skrze skutok spásy naplnilo. Čo dosiahol Mojžiš skrze dohadovanie sa s faraónom? Či to snáď Boh úmyselne tak nevedol a srdce panovníka nezatvrdil? Ale vo chvíli, keď každá izraelská rodina splnila Božiu požiadavku, zabila baránka, natrela krv na tri strany rámu dverí a jedla pečené mäso, smeli ako vykúpení, oslobodení a plne zaodiati vyjsť. Anjel smrti udrel – súd Boží prišiel na tých, ktorí nestáli pod zmierením preliatej krvi. Prvorodení Izraelovi zostali ušetrení. Zaslúbenie záchranu a oslobodenia sa naplnilo a bolo právoplatné v okamihu, keď bola preliata krv baránka. Tí Bohom omilostení a vyvolení vyšli von ako ľud Zmluvy. V tom časovom okamihu sa stali Cirkvou, **vyvolenými** Starej zmluvy. Slovo **Cirkev** je po prvýkrát uvedené v 2. Mojžišovej 12:2.

„...lebo život tela je v krvi, a Ja som ju určil pre oltár, aby ste získali zmierenie za vaše hriechy, lebo práve krv vypôsobuje zmierenie skrze život, ktorý je v nej.“ (3. Mojžišova 17:11, podľa nem. prekladu)

Keď Ježiš Kristus náš Pán, Baránok Boží, zomrel na golgotskom kríži, nastalo plné spasenie, oslobodenie a vyvedenie. Súčasťou dokonaného spasenia sú všetci tí, ktorí boli pred založením sveta určení stať sa synmi a dcérami Božími.

„...o koľko viacej krv Kristova, ktorý skrze večného Ducha obetoval sám seba bezvadného Bohu, očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov, aby ste svätoslúžili živému Bohu.“ (Židom 9:14)

V spásnom pláne Božom sa jednalo o nás. Najmocnejšie slovo nášho Pána: „*Je dokonané!*“ zvolal ľudstvu, keď visel na kríži.

„Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.“ (1. Korinským 1:18)

V hodine, keď nastala temnota, zasvietilo Božie svetlo všetkým, ktorí uverili. Boží život, ktorý bol v Božej krvi, bol vydaný, aby sme ho my mohli z milosti prijať.

„A povedal im: Toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých.“ (ev. Marka 14:24)

Bezpodmienečné, z Božej strany dokonané spasenie – nie „ty musíš toto“ alebo „ty musíš tamto“, ale Božie dielo. Slovo: „...*kto uzýva meno Pánovo, ten bude spasený*“, bolo potvrdené ešte v čase, keď Kristus visel na kríži. Lotor volal k Pánovi a dostal odpoveď:

„Amen ti hovorím, dnes budeš so mnou v raji.“ (ev. Lukáša 23:43)

V okamihu, keď tiekla krv Božieho Baránka, boli naše hriechy odpustené a naša vina zmierená.

*„...v ktorom máme vykúpenie skrze Jeho krv, odpustenie hriechov...“
(Kolosenským 1:14)*

„A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.“ (Rimanom 8:30)

Boh ešte nikdy neučinil nejakú polovičatú vec. Každé Jeho dielo je dokonalé. V Jeho očiach je Cirkev už dokonaná.

„Ospravedlnení súc teda z viery máme pokoj blížiť sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista...“ (Rimanom 5:1)

Kliatba alebo požehnanie

Mojžiš predložil ľudu izraelskému kliatbu a požehnanie. Kliatba bola následkom neposlušnosti, požehnanie následkom poslušnosti. Prví ľudia si mohli vybrať život alebo smrť. Predtým ako mohlo na nás prísť požehnanie Božie skrze Krista, musela byť z nás sňatá kliatba, a to sa stalo skrze smrť na kríži. Je napísané:

„A keby bol na niekom hriech, pre ktorý by bol hoden súdu smrti, a súc popravený zomrel by, a poviesil by si ho na drevo.“ (5. Mojžišova 21:22)

„Kristus nás vykúpil spod zlorečerstva zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečerstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve.“ (Galatským 3:13)

Milosť Božia sa pozdvihla proti súdu. Ten, ktorý dal Zákon a ktorý je aj Sudcom, je aj Vykupiteľom. On vzal Svoj vlastný rozsudok na Seba a uskutočnil na veky platné vykúpenie (Židom 9:12). On Svoje vlastné podmienky na základe Božej spravodlivosti z milosti naplnil. Po hroznej noci zrady a vydania, potom čo nastala tma, beznádej a bolesti smrti, vzišiel nový život vzkriesenia. Halelujah! Nastalo slávne ráno vzkriesenia. Bol večer a bolo ráno nový deň, deň spásy. Už pri prirodzenom stvorení tvorili večer a ráno jeden deň.

Požehnania a skúšky

Pred najväčšími požehnaniami môžeme byť vystavení najťažším skúškam. O našom Spasiteľovi je napísané :

„A hneď ho pudil Duch na púšť. A bol tam na púšti štyridsať dní súc pokúšaný od satana, a bol so zvieratami, a anjeli Mu posluhovali.“
(ev. Marka 1:12–13)

Aj veľkí muži Boží prechádzali skrze nepredstaviteľné hlbiny, predtým ako mohli vystúpiť do výšin, ktoré boli pre nich určené. O Jóbovi čítame, že ho Boh Pán bohato požehnal. Všetko, čo mu patrilo, bolo pod ochranou. Bol mužom pobožným a bohobojným, nepriateľ všetkého zlého. Jedného dňa dovolil Pán satanovi udrieť. Veľmi rýchlo prišiel o všetko, čo na zemi mal – rodinu, príbuzných – satan všetko zničil. A potom sedel ctený muž Boží, pred ktorým sa na trhu skláňali mladí i starí, zdrtený a opovrhnutý v popole. Všetci sa od neho odvrátili a aj priatelia, ktorí vlastne žiadnymi priateľmi neboli, mu spôsobili ešte viac bolesti. On však prevolal: *„Ja viem, že môj Spasiteľ žije!“* Rovnaké svedectvo mali všetci služobníci Boží a všetky deti Božie vo všetkých časoch.

„Hľa, blahoslavíme tých, ktorí trpezlivo zniesli. Počuli ste o Jobovej trpezlivosti a o konci, ktorý mu Pán pripravil – poznajte teda z toho, že je Pán veľmi ľútostivý a milosrdný.“ (Jakoba 5:11 podľa nem. pr.)

Nie počiatok, ale koniec bude korunovaný.

Vedenia – riadenia

Samuel, ako mladý prorok, adresoval svoju prvú zvesť Élimu a jeho domu. Karhal jeho synov a oznámil súd. Neskôr, keď prišiel jeho čas, viedlo sa mu podobne. Nevysloviteľná bolesť ho postihla práve kvôli jeho synom.

„No, jeho synovia nechodili po jeho cestách, ale sa podali za ziskom a brali úplatok a krivili súd.“ (1. Samuelova 8:3)

Tento stav v podstate spôsobil, že starší Izraela predstúpili pred Samuela a vyžadovali dosadenie kráľa.

„Vtedy sa zhromaždili všetci starší Izraelovi a prišli k Samuelovi do Rámy. A povedali mu: Hľa, ty si už starý a tvoji synovia nechodia po tvojich cestách; ustanov nám teraz kráľa, aby nás súdil, ako je to u všetkých národov.“ (1. Samuelova 8:4–5)

Samuel stratil autoritu medzi ľuďmi a vo vlastnom dome bol stratený. Jeho synovia šli po vlastných cestách a boli pre muža Božieho nešťastím. Mladší brat alebo ktokoľvek si, zvažuj svoje slová, nenapĺňaj svoje ústa, keď napomínaš staršieho zboru, ako by to malo byť s jeho deťmi. Ešte nie je všetkým dňom koniec. Vyčkaj, až kým tvoje deti vyrastú, a potom posudzuj. Neexistuje žiadny veriaci, ktorý by nemohol byť na základe Slova Božieho napomínaný. Ako ľahko môže človek vziať Slovo a s pozdvihnutou päťou biť to, čo už je ubité. Služobníci Boží, ktorí prechádzali hlbínami, už musia svoje bremeno niesť. Ak sa Božie Slovo používa tak, ako je to pred Bohom správne, je vždy výsledkom Duchom vypôsobený život.

„A tak nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ nepríde Pán, ktorý aj osvieti skryté veci tmy a zjaví úmysly srdca, a vtedy bude mať jeden každý chválu od Boha.“ (1. Korinským 4:5)

Dávid, muž podľa srdca Božieho, pomazaný za kráľa, dosadený podľa vôle Božej, sa dostal do veľkých ťažkostí.

Musel utiecť, bol prenasledovaný a kameňovaný, a napriek tomu bol Pán s ním. A v čase, keď prechádzal cez najväčšiu potupu, sa nechal niekto iný pri hlase trúb vyhlásiť za kráľa.

„A takým činom ukradol Absalom srdce mužov Izraelových ... keď počujete zvuk trúby, poviete: Absalom kraľuje v Hebrone!“ (2. Samuelova 15:1–10)

Pán prikázal Dávidovi, nie Absolonovi, aby šiel do Hebrona.

„Potom prišli mužovia Júdovi a pomazali tam Dávida za kráľa nad domom Júdovým.“ (2. Samuelova 2:1–4)

Práve na mieste, na ktorom bol pomazaný za kráľa Dávid z vyvoleného kmeňa Júdovho, sa nechal vyhlásiť za kráľa Absolon. Boh však kvôli tomu Svoj vlastný plán nezmenil. Kto je ľuďmi vyvolený a dosadený, môže byť Bohom kedykoľvek zvrhnutý a zosadený. Koho vyvolil Boh, toho On nemôže nikdy zvrhnúť. Aj keď si ľudia dosadia za vodcu Saula alebo Absolona alebo kohokoľvek iného, ten môže byť Bohom kedykoľvek zosadený, dokonca aj vtedy, ak ho pomažú ako Saula.

„A Dávid išiel hore po svahu Olivového vrchu, išiel a plakal majúč hlavu zakrytú a išiel bosý, ale i všetok ľud, ktorý išiel s ním, každý zakryli svoju hlavu a idúc pomaly hore plakali.“ (2. Samuelova 15:30)

Kým tí, ktorí sa zhromaždili okolo Absolona, víťazne jasali, Dávid a tí, ktorí boli s ním, sa nachádzali v hlbokom žiali srdca. Kto môže pochopiť cesty Pánove a povedať Mu, ako ich má viesť? Jozef a iní veľkí Boží muži prechádzali hlbunami. Boh nám nezasľúbil, že nás bude viesť len výšinami hôr, ale povedal:

„Ja ťa nikdy neopustím a nikdy nezanechám.“ (Jozue 1:5)

S Mojžišom šlo najprv všetko dobre. Po dlhšom čase sa pozdvihli niekoľkí bratia, ktorí sa obrátili proti nemu. A k tomu sa pridali ešte osobný problém. Ale aj tak stále platí:

„Lebo nijakým činom neželie Boh darov Svojej milosti a Svojho povolania.“ (Rimanom 11:29)

Keď pozorujeme život týchto požehnaných prorokov, musíme prísť k záveru, že napriek svojmu povolaniu zostali ľuďmi. Len Boh Sám všetko správne posudzuje.

„Ktože si ty, ktorý súdiš cudzieho služobníka? Svojmu vlastnému pánovi stojí alebo padá. Ale bude stáť, pretože Boh je mocný postaviť ho, aby stál.“ (Rimanom 14:4)

Pavol to vo svojom čase nemal ľahké. My by sme si dnes mysleli, že ho všetci rešpektovali a počúvali, čo hovorí. Ale nebolo to tak. Napriek tomu, že mal vo svojej generácii mimoriadne poverenie, stál tam jedného dňa opustený od všetkých bratov a sám. Zbory boli tu i tam roztrhané, bratia vyšli, ale nie v tom istom duchu. Prinášali medzi ľud Boží skazonosné učenia, nepokoj a zmätok. Len tam, kde pôsobí Duch Boží skrze Bohom dosadené služby, buduje Pán Svoju Cirkev. Tam, kde ľudia dosadzujú sami seba a zamieňajú si dar reči s Božím povolaním, hľadajú svoju vlastnú slávu a česť, oslavujú sami seba namiesto Pána a ničia Cirkev. Apoštol povedal:

„Mám sa teda čím chváliť v Kristu Ježišovi čo do vecí Božích. Lebo by som sa neopovážil vraviť niečo o tom, čo by nebol skrze mňa vykonal Kristus...“ (Rimanom 15:18)

On nepovedal: „Pane, Pane, v tvojom mene sme to a tamto učinili.“ Všetko, čo sa stalo, pripísal Bohu. To isté smiem činiť aj ja, ako ten najmenší zo všetkých služobníkov Božích. Tí, ktorí meno Pánovo len využívajú a myslia sami na seba a sami by chceli niečo konať, sa nenechajú včleniť do tela Pánovho. U apoštola sa zdalo, akoby tu a tam sám seba ospravedlňoval. Určitý vývoj medzi bratmi a v zboroch ho

priviedol k určitému druhu sebaobrany. Bol si istý zodpovednosťou pred Bohom, preto nemohol tento chybný vývoj jednoducho ponechať bez toho, aby mu oponoval. Čo sa jeho služby a služby všetkých skutočných služobníkov Božích týka, tak platí Slovo:

„...a to tak, že mi to bolo vecou cti, aby som zvestoval evanjelium, nie tam, kde už bol Kristus menovaný, aby som nestaval na cudzí základ...“ (Rimanom 15:20)

V každom meste bol len jeden zbor. Tomu boli adresované listy apoštolov. Znamenie pravého apoštolského zvestovania spočíva v harmonickej spolupráci. Nič sa nedeje z pocitu, že niečo viem lepšie alebo že mám na niečo právo, ani na tom istom mieste alebo v meste, kde už zhromaždenie je, nezačnem nejaké nové. Boh je Bohom svojho Slova. Ó, nech Pán Svoju Cirkev buduje, zjednotí a dokoná. On pozná tých Svojich a správne ich povedie a zachová. Vlastné „ja“ je predsa každému jednotlivcovi tou najväčšou prekážkou! Každý zomieraj dennodenne svojmu vlastnému „ja“.

Duchovná orientácia

Cirkev potrebuje prítomnú, do budúcnosti ukazujúcu orientáciu. Ak chceme kráčať vpred, tak nie je možné hľadiť dozadu. Z toho, čo Boh skrze jedinečnú službu brata Branhama učinil, musíme poznať budúce dielo Svätého Ducha. Vo zvesti konečného času, ktorou je Božie zjavené Slovo pre tento čas, nachádzame všetko, čo musíme vedieť. Ale len pod vedením Svätého Ducha nám bude ukázaný duchovný vývoj v súvislostiach. Ján zreteľne počul volanie:

„Vystúp sem hore, a ukážem ti, čo sa musí stať potom.“ (Zjavenie 4:1)

Božie volanie neprichádza zo severu alebo z juhu, ale prichádza zhora a tiahne nás hore. Amen. Len ten, kto môže rozlíšiť Boží hlas od tých ľudských, tomu budú skrze Ducha zjavené budúce veci a bude schopný správne usporiadať to, čo sa deje v súčasnosti. Pretože je napísané:

„Ale keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čokoľvek počuje, aj budúce veci vám bude zvestovať.“ (Ján 16:13)

Aj keď je každá zvešť adresovaná anjelovi Cirkvi alebo zboru, stojí na konci každého listu:

„Kto má ucho, ten počuj, čo Duch hovorí zborom.“

Môžeme dňom i nocou hovoriť o anjelovi zvestovateľovi bez toho, aby sme porozumeli, čo Duch zborom hovorí. Je rozdiel medzi rozumovým prijatím litery a prijatím celkovej zvesti, ktorá sa stane Duchom a životom. Keď v kráľovstve Božom jeden časový úsek končí, druhý začína.

Jozue mal na základe prorockej zvesti Mojžiša Božie zasľúbenie odkazujúce na budúcnosť a mal poverenie založené na tomto základe. Elizeus volal Boha Eliášovho. On zasľúbenie, ktoré vlastnil, uchopil, vzal prorokov plášť a vo viere jednal. Tam, kde Eliáš skončil, začal svoju službu Elizeus. Keď končil so svojím poverením Ján Krstiteľ, začal náš Pán Ježiš. A potom, ako sa naplnilo každé Slovo a každé zasľúbenie, ktoré sa na Neho vzťahovalo, pripadlo veľké poverenie Cirkvi. V kráľovstve Božom bolo vždy pokračovanie. Tam, kde skončilo prebudenie z časov Lutherovej reformácie, začalo milostivé navštívenie skrze Wesleyho. Tam, kde skončila služba brata Branhama, musí začať pokračovanie. Nemôže to zostať pri duchovnom nadšení, ale musí to preniknúť do hĺbky a musia prísť prenikajúce skutky Ducha. Musí sa vrátiť Božia bázeň. Boží dom nesmie viac ležať v sutinách, ale musí sa stať miestom klaňania. Je možné, že tak ako na počiatku, tak aj na konci sa v Cirkvi stane oboje – súd aj milosť. V prakreštanstve mohli hovoriť o mnohom – o Pilátovi, o Judášovej zrade, o Petrovom zapretí Pána a aj o tom, čo všetko diabol vykonal. Ale v momente, keď bol vyliaty Svätý Duch, zvestovali veľké skutky Božie. To sa aj teraz môže stať len skrze vyliatie Ducha. V prvom kázaní, ktoré Peter kázal, sa odvolal na Duchom inšpirovaného Dávida a povedal:

„A teda súc prorokom ... a vidiac to vopred hovoril o zmŕtvychstaní Kristovom“ (Skutky 2:30–31)

Ak by Peter posudzoval ľudsky, mohol Dávida označiť za všetko možné, ale plný Ducha videl všetko z Božieho pohľadu. Amen. Pán nech k nám v milosti obráti Svoju tvár, je Svojmu ľudu milosrdný a nech nás na záver privedie späť k počiatku.

Postavenie ženy z biblického pohľadu

Po tom, čo bolo zverejnené kázanie *Manželstvo a rozvod*, je nutné krátko o tejto téme pojednať. Naveky záväzná nie je to, čo hovorí alebo píše niekto z nás, ale to, čo povedal Boh Sám, to, čo On nechal spísať. Ako pri každej téme, aj tu môžu byť biblické miesta používané jednostranne, ale i z oboch strán. Napriek rozdielnym názorom však musí existovať biblický pohľad

na vec. Niektoré pasáže z kázania brata Branhama *Manželstvo a rozvod*, ako on sám prezieravo naznačil, mnohých šokovali. Iní niektorým výrokom zle porozumeli. Musíme Sväté Písmo skúmať bez predpojatosti, aby sme poznali Bohom daný skutočný stav veci.

Brat Branham kázal uvedené kázanie na priamy pokyn Pána, ktorý k nemu predtým prehovoril z nadprirodzeného oblaku. Aká dôležitosť v tom ležala! V tomto jedinom kázaní na konci povedal, že celý výklad je „**Tak hovorí Pán!**“. Tu nejde o nejaké „tak hovorí Branham“ alebo sestra alebo brat tak a tak, ale o to „**tak hovorí Pán**“ skrze Svoje Slovo a Svojho Ducha“. Nikto nech si nemyslí, že zjavenie je potvrdenie nejakého dávno známeho názoru. Brat Branham na žiadnom mieste nečinil rozdiel medzi Starým a Novým zákonom a lepšie ako my všetci vedel, že to bol Ten istý, ktorý hovoril v Starom aj v Novom zákone. Kto si trúfne postaviť to „**Tak hovorí Pán** Starého zákona“ proti „**Tak hovorí Pán** Nového zákona“? Boh si nemôže protirečiť ani sa opravovať. Ak by dnes zmýšľal inak, ako pred dvomi, štyrmi alebo šiestimi tisíckami rokov, tak by nebol nemeniteľným Bohom. Celé Slovo Božie je **Tak hovorí Pán**. Písmo nemôže byť zrušené.

„Nedomnievajte sa, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov: neprišiel som zrušiť, ale naplniť. Lebo amen vám hovorím, že dokiaľ nepominie nebo a zem, ani len jediné jota alebo jeden puntík nepominie zo zákona, dokiaľ sa všetko nestane. Ktokoľvek by teda zrušil hoci len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľudí, ten sa bude najmenším volať v nebeskom kráľovstve; ale ktokoľvek by činil a učil, ten sa bude veľikým volať v nebeskom kráľovstve.“
(ev. Matúša 5:17–19)

V druhej polovici kázania sa brat Branham vracia späť na počiatok. Odvoláva sa pri tom na 1. Mojžišovu 1:27, kde bol človek stvorený na obraz Boží, ako muž a žena v duchovnom tele, v jednote. Na základe 1. Mojžišovej 2:7 stvoril Boh Pán človeka zo zeme. Ale ešte stále bol sám. Potom, čo Adam všetky zvieratá pomenoval a žiadnu vhodnú pomoc pre seba nenašiel, dal Boh na neho hlboký spánok a vyňal z neho Evu (1. Mojžišova 2:21–25). Kým bol človek v duchovnom tele, nebolo možné ho pokúšať. Stalo sa to až v tele z mäsa. Skrze to prišiel hriech, choroba a smrť na celé ľudstvo. Preto musel Boh, ten Pán, prísť zo Svojho duchovného tela do nášho mäsitého tela, aby nás zachránil z padlého stavu.

„...Adam bol stvorený prvý, až potom Eva. Ani Adam nebol zvedený, ale žena súc zvedená dopustila sa prestúpenia.“ (1. Timoteovi 2:13–14)

Nie Adam, ale Eva bola hadom zvedená. Adam bol originálnym stvorením. Eva bola stvorená neskôr. Po páde do hriechu bol had prekliaty. Nie Adam, ani Eva nie!

„A Pán Boh riekol hadovi: *Že si to urobil, zlorečený budeš...*“
(1. Mojžišova 1:14)

Je zrejmé, že had pôvodne kráčal vzpriamene, inak by výrok: „...na svojom bruchu sa budeš plaziť“ nemal zmysel. Rozhovor Pána s hadom je uvedený v 1. Mojžišovej v 3. kapitole.

„Potom ešte povedal žene: *Veľmi rozmnožím tvoju bolesť a tvoje tehotenstvo, v bolesti budeš rodiť deti...*“

Od prvého až po posledný pôrod to bude tak. Tak to Boh, ten Pán určil. Ani vykupiteľský skutok z golgotského kríža na tom nič nezmenil. Prirodzené telesné vlastnosti nám zostávajú až do premenenia našich tiel pri návrate Ježiša Krista.

„A Adamovi povedal: *pretože si poslúchol na hlas svojej ženy ... zlorečená bude zem pre teba...*“

Boh Pán nepovedal všetkým to isté. Každému bolo povedané to, čo sa jeho týkalo. Eva bola postavená priamo pod panstvo muža slovami:

„...a on bude tvojím pánom“ (podľa nemeckého prekladu).

Na tom ani Golgota nič nemení: Každá žena, ktorá sa vymaňuje spod moci muža (ako svojho pána), podriaďuje sa moci nepriateľa.

„Ženy, podriaďujte sa vlastným mužom ako Pánovi ... vo všetkom.“
(Efezským 5:22-24)

Tak je to napísané. Tak, ako sa žena správa k svojmu mužovi, tak sa správa k Pánovi. Postoj ženy k svojmu mužovi ukazuje jej skutočný postoj ku Kristu.

„...lebo muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou Cirkvi.“
(Efezským 5:23)

Či je to muž alebo žena, kto chce pred Bohom obstať, musí sa podriaďiť poriadku, ktorý On ustanovil.

„Ale chcem, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je Kristus a hlavou ženy muž a hlavou Krista Boh.“ (1. Korintským 11:3)

Ak žena hovorí, že sa Bohu podriadila, tak to znamená, že prijala svoje podriadené miesto na základe Slova Božieho. Pavol to dal zborom na vedomie už v prvom cirkevnom časovom období, keď ešte nebolo o rovnoprávnosti nič počuť ani ju nikde vidieť. Chcel nám Boh skrze posledného posla to isté ešte raz postaviť pred oči? V 1. Korintským v 11. kapitole sú uvedené niektoré veľmi dôležité pokyny.

„A každá žena, keď sa modlí alebo keď prorokuje s nepokrytou hlavou, hanobí svoju hlavu, lebo je to jedno a to isté, ako keby sa bola oholila.“ (1. Korintským 11:5)

Zahalenie nebolo prikázané pre všetky ženy všeobecne a všade, ale špeciálne pre ženy, ktoré sa podieľali na bohoslužbe modlitbou a prorokovaním. To je pozoruhodné. Ženy mali svoje vlasy rozpustené. Tak stačilo, aby sa pri modlitbe alebo prorokovaní hlboko sklonili, a dlhé vlasy, ktoré im boli dané ako prikrývka, sa stali zahalením.

„Preto je žena povinná mať na hlave znamenie moci mužovej pre anjelov.“ (1. Korintským 11:10)

Toto podriadenie v Cirkvi malo byť praktizované pre anjelov – poslov Božích. Bolo to považované za znamenie panstva, ktorému sa podriadila. Písmo neobsahuje žiadne prázdne slová. Často majú malé veci veľký účinok.

„Žena nech sa v tichosti učí s celou poddanosťou. A žene nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho.“ (1. Timoteova 2:11–12)

To je Božia požiadavka, ktorú nemôžeme prehliadnuť.

Boh sa stavia na stranu tých, ktorých určil k službe. Skrze dosadenie muža Božieho do duchovného úradu skrze pomazanie na základe Božieho povolania vstupuje do platnosti Božie ustanovenie.

„A budeš ho mať za svätého, lebo obetuje chlieb tvojho Boha; svätým ti bude, lebo svätý som Ja Pán, ktorý vás posväcujem.“ (3. Mojžišova 21:8)

Je veľmi dôležité, aby sme mali rešpekt pred tými, ktorí konajú službu. Pavol i Branham kládli veľký dôraz na to, aby ženám ukázali ich miesto. Kde hovorí Boh, tam musia byť ony a my všetci ticho. Kde majú slovo ženy, tam Boh mlčí.

„Vaše ženy nech mlčia v zboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale podriaďovať sa, ako i zákon hovorí.“ (1. Korintským 14:34)

Tu sa apoštol odvoláva na Zákon a hovorí veľmi vážne, že im nemôže byť dovolené hovoriť. Skrze hovorenie môže byť často zničené viac, ako môže

byť skrze kázanie vybudované. Keď žena hovorí o zborových záležitostiach, môže to dobre mieniť. Boh to však mieni lepšie, a preto jej prikazuje mlčať.

Postavenie detí Božích je skrze spásu v Ježišovi Kristovi rovnaké. Boh z nás učinil synov a dcéry.

„Avšak v Pánovi ani muž nestojí oddelený od ženy ani žena oddelená od muža.“ (1. Korinským 11:11, podľa nem. prekladu)

Ale úseky poverenia sú rozdielne. Mnoho žien Pánu na svojom mieste slúžilo a slúži ešte dnes.

Osobný život

Len stručne by sme chceli spomenúť osobný život služobníkov Božích a prorokov. Pritom zistíme, že aj napriek tým najväčším prežitiam zostali ľuďmi. Ani oni nie sú uchránení pred problémami, ktoré tento život so sebou prináša. Teraz bližšie osvetlíme vzťah muža a ženy z biblického pohľadu. Ľudia, ktorí sú uchopení duchom času a nadšení rovnoprávnosťou, budú nad tým, čo Božie Slovo hovorí, krútiť hlavou. Či Pavol, Branham, či prorok alebo apoštol – všetci skrze toho istého Ducha hovorili a písali jednomyselne. Kto číta listy Rimanom a Židom, v bohatej miere zistí, ako často sa v nich pisateľ odvoláva na Starý zákon. Slovo Božie nepodlieha zmene času. Služobníci Boží nepotrebovali vykonávať nejakú náboženskú cirkevnú politiku. Neorganizovali žiadne predvolebné reči, nehľadali náklonnosť žien ani mužov – mali priazeň Božiu a to im stačilo. Zanechali nám to, čo od Pána obdržali. Prišla hodina, v ktorej musia muži a ženy prijať im od Boha určené miesto. Bez toho neexistuje dokonanie Cirkvi Ježiša Krista. Každé Slovo Božie je právoplatné a záväzné. Ani civilné zákony 20. storočia nemôžu Slovo Božie zbaviť sily. Nebesia a zem pominú, ale Božie Slovo zostáva naveky.

„Lebo muž nie je zo ženy, ale žena z muža; lebo ani nie je muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža.“ (1. Korinským 11:8–9)

Po kázaní *Manželstvo a rozvod* sa niektorí domnievali, že brat Branham chcel zaviesť polygamiu. To v žiadnom prípade nie, tomu zabráň Boh. Uviedol príklady zo Slova Božieho, aby ukázal, že pozícia muža je iná ako pozícia ženy. Chceme tu zmieniť len niektoré udalosti, aby sme lepšie porozumeli a aby každý mohol o nich premýšľať v modlitbe pred Bohom. Ak posudzujeme podľa nášho vlastného tradičného porozumenia, tak sa veľkí muži Boží v niečom previnili. Ak by ešte dnes žili, už dávno by boli

odsúdení a osočovaní. Bola by im odopretá služba, bolo by im zakázané kázať a ich Božie povolanie by bolo spochybnené. Pre tých skutočne duchovne zmýšľajúcich platí slovo apoštola:

„A tak my už odteraz neznáme nikoho podľa tela.“ (2. Korintským 5:16)

Boh aj v ich živote dopustil niektoré veci. Napriek tomu sú ich prežitia pre nás živým svedectvom nadprirodzeného pôsobenia Božieho.

Z osobného života otcov viery je nám oznámené:

„A Abrahám dal všetko, čo mal, Izákovi, ale synom ženín, ktoré mal, dal len dary...“ (1. Mojžišova 25:5–6, podľa nem. prekladu)

Dúfajme, že si všetci zachovali aj naďalej rešpekt pred Abrahámom aj potom, čo je niečo také o ňom oznámené. On bol prorok, muž, ktorého Boh osobne navštívil, ku ktorému On hovoril ako k Svojmu priateľovi, s ktorým jedol, ktorému dal zaslúbenie a s ktorým uzavrel zmluvu (1. Mojžišova 18). Muž viery a poslušnosti – bez pohany pred Bohom. S osobou Abraháma je spojená veľká časť spásnych dejín.

Z osobného života Mojžiša, najväčšieho proroka Starého zákona, s ktorým je priamo porovnávaný Kristus (5. Mojžišova 18:18), je nám oznámené:

„A Mária a Áron hovorili proti Mojžišovi pre jeho ženu Ethiopku, ktorú si vzal, lebo si vzal ženu Ethiopku.“ (4. Mojžišova 12:1)

Na základe 2. Mojžišovej 2:21 si vzal Ciporu, dcéru madiánskeho kňaza Reguela. Mojžiš 40 rokov pásol stádo svojho svokra. Potom sa mu zjavil Pán a poveril ho, aby vyviedol ľud izraelský. Počas putovania v púšti sa prehrešila Miriam, prorokyňa, a Áron, kňaz pred Bohom, pretože v súvislosti s touto vecou hovorili medzi ľuďom proti Mojžišovi. Miriam bola ranená malomocenstvom a mohla byť prijatá do Cirkvi až potom, čo sa Mojžiš za ňu modlil a ona bola uzdravená. Až potom sa mohla Cirkev vydať ďalej na cestu.

„Povedali: Či len s Mojžišom hovoril Pán? Či azda nehovoril aj s nami?“ (4. Mojžišova 12:2)

Nehovoria a nepremýšľajú ľudia dnes rovnako? Ich pozícia pred Bohom im pripadá správna. Ale je veľký rozdiel, či Boh hovorí k ľuďom alebo či so svojím výrokom spojí priamu službu a poverenie. Kto hovorí proti služobníkovi Božiemu, vzdaluje sa od tábora Cirkvi, ale ak náleží k vyvoleným, musí sa vrátiť. Nikto neopovrhoval Mojžišom preto, čo učinil. On bol predsa najpokornejší, najmilší muž na zemi. Boh ho nekáral.

Ako to vyzeralo v osobnom živote Jákoba?

„Jakob mal 12 synov. Synovia Leini... Synovia Ráchelini... synovia Bilhy... A synovia Zilfy...“ (1. Mojžišova 35:23–25)

Jákob mal niekoľko prežití s Bohom. Stal sa Izraelom, otcom dvanástich kmeňov, národov, ktoré Pán vyvolil za svoje mimoriadne vlastníctvo. Boh ani v prípade Abraháma, ani v prípade Mojžiša a ani v prípade Jákoba, ani iných nepovedal ani slovo.

Boli všetci títo mužmi, ktorí Slovo prestupovali, alebo tými, ktorí ho obdržali? Boli v spojení s Bohom? Boli to svätí, s Bohom putujúci proroci? Áno, tak to potvrdil Boh. Ak by sme o osobnom živote veľkých bojovníkov viery hovorili ďalej, každý by to považoval za nemožné.

O živote Dávida čítame v Starom aj Novom zákone. V oboch sa mu venuje mnoho miesta. Kristus je označený ako Syn Dávidov. Kto ho posudzuje ľudsky, ten by viac žiaden žalm nečítal. Je možné, že by Boh videl veci inak ako my? On Dávidovi kládol za vinu len takú vec, ktorá bola proti Jeho Slovu, tak ako nám o tom hovorí Sväté Písmo:

„...pretože Dávid činil to, čo je spravodlivé v očiach Pánových, a neuchýlil sa od ničoho z toho, čo mu prikázal, po všetky dni svojho života, okrem vo veci Uriáša Hetejského.“ (1. Kráľov 15:5)

Dávid sa previnil cudzoložstvom a vraždou, keď vzal ženu iného. Aj v tej veci konal len Boh sám. Akú Bibliu by sme mali, ak by sme z nej vyňali všetko, čo súvisí s Dávidom? Veľa sa dozvedáme aj o osobnom živote Šalamúna. Za povšimnutie však stojí len to, že sa mu Boh zjavil a že na základe zaslúbenia, ktoré dostal Dávid, vybudoval Boží dom a predniesol pred Pánom posväcujúcu modlitbu. My by sme ho určite označili za človeka nečistých rúk a povedali by sme mu, že by mal mlčať.

„A keď sa prestal Šalamún modliť, zostúpil oheň z nebies...“ (2. Kronická 7:1–3)

Boh pohliadol so zaľúbením, vypočul modlitbu a nadprirodzeným spôsobom odpovedal. Koľkí dnes pozdvihujú zo svojho pohľadu sväté ruky vo viere bez toho, aby Boh odpovedal a aby padol Jeho oheň. Zjednotil sa Boh s hriechom alebo s hriešnikom? Kdeže. V žiadnom prípade nikdy nie. A so zdanlivo svätými a farizejmi už určite nie. Hriech je a zostáva hriechom, je prestúpením Slova Božieho, zákona a prikázania.

„Každý, kto robí hriech, robí aj proti zákonu, a hriech je prestúpením zákona.“ (1. Jánov 3:4)

Apoštol pokračuje ďalej a priamo podáva Duchom vypôsobené objasnenie, a to bez akéhokoľvek komentára.

„Kto robí hriech, je z diabla.“ (1. Jánov 3:8)

Nikto nemôže byť zároveň dieťaťom Božím i dieťaťom diabla. Buď sme veriaci alebo neveriaci.

„A potom známe, že sme Ho poznali, keď zachováваме Jeho prikázania.“
(1. Jánov 2:3)

Potrebujeme Božie posudzovanie a biblický rozsudok. Svätý Duch nás na základe zákona a prikázaní usvedčuje o hriechu. Poznanie hriechu prichádza skrze zákon (Rimanom 3:20).

Prikázania dal Boh v Starom zákone, ale až v Novom zákone boli v moci vykúpenia zachovávané. Apoštoli v Novom zákone posudzovali pád na základe Starého zákona. V 1. Korintským 5 chcel Pavol s plným oprávnením muža, ktorý mal vzťah so svojou nevlastnou matkou, vydať satanovi, pretože tak je to napísané:

„So svojou nevlastnou matkou nebudeš mať pohlavný styk; len tvoj otec má na ňu právo.“ (3. Mojžišova 18:8, podľa nem. prekladu)

V 2. Korintským 2:5–11 však v každom prípade uprednostnil, aby panovala milosť a odpustenie.

Ján Krstiteľ, o ktorom hovoria, že nevedel čítať ani písať, veľmi dobre poznal Slovo Božie. Herodesovi vyčítal:

„Nepatrí sa ti mať ženu svojho brata.“ (ev. Marka 6:18)

Svoj výrok založil na Slove:

„So ženou svojho brata nesmieš mať pohlavný styk, len tvoj brat má na ňu právo.“ (3. Mojžišova 18:16, podľa nem. prekladu)

Každý človek, ktorý je skutočne vedený Duchom Božím a hovorí biblickou rečou, musí svoje vyhlásenie založiť na Slove Božom. Ľudské názory tu nemajú žiadne miesto, pretože len vyvolávajú zmätko.

Prejdime k našej téme – cudzoložstvo a nevera – a nechajme hovoriť Božie Slovo.

„Nezosmilniš! ... Nepožiadaj ženy svojho bližneho ...“ (2. Mojžišova 20:14–17)

„A človek, ktorý by sa dopustil cudzoložstva s niečou ženou, ktorý by scudzoložil so ženou svojho bližneho...“ (3. Mojžišova 20:10)

„Ale ja vám hovorím, že ktokoľvek by prepustil svoju manželku okrem príčiny smilstva, vedie ju k cudzoložstvu, a ktokoľvek by si vzal za ženu prepustenú, cudzoloží.“ (ev. Matúša 5:32)

„Ale ja vám hovorím, že každý, kto by na ženu žiadostivo pozrel, tým už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.“ (ev. Matúša 5:28, podľa nem. prekladu)

Musíme všetko vidieť tak, ako to vidí Boh, a povedať to, čo On povedal, len tak porozumieme záverom, ku ktorým prišiel Mojžiš, Pavol alebo brat Branham.

Ak by sme mali o tejto téme hovoriť len povrchno, nesmieme o nej hovoriť vôbec. Závisí od toho viac, ako si myslíme. Či Boh nepoužíval svojich služobníkov a prorokov vždy k tomu, aby zjavil Svoju radu? Keď Pán k br. Branhamovi na hore prehovoril, tak určite nie preto, aby mu povedal to, čo sme už dávno vedeli. Náš Pán Ježiš sa v ev. Matúša 19 odvolal na počiatok a povedal:

„Mojžiš vám dovolil pre tvrdosť vášho srdca prepustiť vaše ženy, ale od počiatku nebolo tak.“ (ev. Matúša 19:7–8)

Boh nechcel rozvod, pretože to, čo On spojil, to človek nemá rozlučovať. Len z dôvodu tvrdosti srdca to bolo mužovi dovolené. V Novom zákone prikrýva láska Božia všetko, dokonca aj mnoho hriechov. V 5. Mojžišovej 22 sú uvedené tri stavy žien: po prvé vydaté (verš 22), po druhé zasnúbené (verš 23 – 27), po tretie ako panny – slobodné (verš 28–29). Napodiv nie sú na žiadnom mieste a v žiadnej súvislosti podobne uvádzané tri stavy muža. Len muž mohol dať žene prepúšťací list, ale nie naopak, ani si žiadna žena nemohla vziať druhého muža. 2. Mojžišova 21:10 a 5. Mojžišova 21:15 sa týkali len muža. Aj v Novom zákone to znie takmer jednostranne.

„Lebo vydatá žena je priviazaná k živému mužovi zákonom. Ale keby muž zomrel, bola by oprostená zákona muža.“ (Rimanom 7:2)

Prečo nestojí rovnaké napísané aj o mužovi? Zabudol Boh na niečo?

„Žena je viazaná zákonom, dokiaľ žije jej muž; ale keby zosnul jej muž, je slobodná a môže sa vydať...“ (1. Korinským 7:39)

Ani tu nie je zmienený muž. Božie Slovo znie priamočiaro od začiatku až po koniec.

„A Pán hovoril Mojžišovi a riekol: Hovor synom Izraelovým a povieš im: Nech by to bol ktorýkoľvek muž, keby sa odchýlila jeho žena a dopustila by sa proti nemu hriechu nevery...“ (4. Mojžišova 5:11–31)

Starostlivo čítajme túto kapitolu. Prečo nebolo žene dané rovnaké právo priviesť svojho muža pred kňaza a pred Cirkev? Stojí napísané:

„A muž bude prostý neprávosti. Ale taká žena ponese svoju nepravosť.“ (v. 31)

Chceme Boha obviňiť z nespravodlivosti? V žiadnom prípade! Jeho Slovo je aj v tejto tak závažnej téme svetlom pre naše nohy na našej ceste.

„Blahoslavení, ktorým sú odpustené neprávosti, a ktorých hriechy sú prikryté! Blahoslavený muž, ktorému Pán nepočíta hriechu.“ (Rimanom 4:7–8)

To je nepochopiteľné, a predsa pravdivé blahoslavenie nášho Boha. Šťastný je každý muž, ktorý ho skrze plné vykúpenie v Ježišovi Kristovi prežil. Chceli by sme putovať hodne toho vysokého povolania. Čo sa týka rozvodu, čítame:

„Žena nech neodchádza od muža. A keby aj odišla, nech zostane nevydatá, alebo nech sa zmieri s mužom. A muž nech neopúšťa ženy.“ (1. Korintským 7:10-11)

Aj tu je (v súvislosti so stavom po rozdelení) oslovená len žena.

Ak je jedna časť neveriaca, tak platí nasledujúce slovo:

„Ale ak neveriaci ide ta, nech ide. V takých veciach brat alebo sestra nie je otrokom, ale ku pokoju nás povolal Boh.“ (1. Korintským 7:15)

Čo sa týka rozvodu, ktorý presadila neveriaca časť, tak sú veriaci muž a veriaci žena slobodní a nie sú otrocky viazaní ukončeným manželstvom. Len jeden pokyn všetkým spoločne, ktorí túžia po naplnení manželstva:

„Ale pre smilstvá nech má každý svoju vlastnú ženu, a každá nech má svojho vlastného muža.“ (1. Korintským 7:2)

Boh na všetko myslel a aj ľudsky, pozemsky sa o všetko postaral. Sú ľudia, ktorí sú určení pre manželstvo, a sú takí, ktorí k tomu nie sú určení. Prirodzené vlohy sú rozdielne.

„Lebo by som chcel, aby boli všetci ľudia ako i ja sám; ale každý má svoj vlastný dar od Boha, jeden tak a druhý inak.“ (1. Korintským 7:7)

Reč o mimoriadnom dare Božom uvedená v tomto spojení nám pripadá zvláštna a núti nás k zamysleniu. Určite tým nie sú mienené dary Ducha,

ale úplne prirodzené, od Boha Stvoriteľa do nás vložené vlohy alebo danosti. Aj to človek musí vedieť a Božie Slovo v tejto veci rešpektovať.

„Nie všetci chápu to slovo, ale iba tí, ktorým je to dané. Lebo sú panenci, ktorí sa tak narodili z materinského života...“ (ev. Matúša 19:11–12)

Už na životoch veľkých mužov Božích môžeme vidieť rozdielne vedenia životom. Každý mal svoj od Boha daný dar v prirodzenom a svoju od Boha danú službu v duchovnom. Existujú predpisy, na ktoré musíme brať ohľad.

„...biskup musí byť bez úhony, muž jednej ženy...“ (1. Timoteovi 3:2)

V žiadnom prípade nesmieme toto dôležité biblické miesto prehliadať. Starší zboru, predstavený, musí byť ženatý a nesmie byť žiadny nováčik. Musí byť schopný s Božou pomocou pomôcť v manželských a rodinných problémoch.

Na záver by sme si chceli postaviť otázku, či sa nepriblížil čas, o ktorom Pavol skrze Ducha hovoril:

„Ale to hovorím, bratia, že čas je krátky, aby ostatne aj tí, ktorí majú ženy, boli, ako keby ich nemali.“ (1. Korinským 7:29)

Aj v tom musí byť vo všetkej vážnosti poukázané na to, že si každý jednotlivec pred Bohom musí nechať darovať jasnosť o svojej ceste. Ak sa pri zvestovaní manželstvo alebo manželské spoločenstvo zakazuje alebo sa pri rozhovoroch naň navádza, tak sa jedná o prevráteného ducha, ktorý stojí v protiklade k Slovu Božiemu.

„Ale Duch hovorí výslovne, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať bludných duchov a učenia démonov, hovoriacich v pokrytectve lož, majúci zhavo poznačené vlastné svedomie, ktorí budú zabraňovať ženiť sa a prikazovať zdržovať sa pokrmov...“ (1. Timoteovi 4:1–3)

Je veľmi dôležité nájsť vo všetkom rovnováhu, oslobodiť sa od každého náboženského fanatizmu a byť normálnym dieťaťom Božím. Apoštol Pavol písal o všetkom veľmi zreteľne.

„Neukracujte sa navzájom, iba ak čo z obapolného súhlasu na čas, aby ste stihli na pôst a na modlitbu, a zase sa vedno zídte, aby vás nepokúšal satan pre vašu nezdržanlivosť.“ (1. Korinským 7:5)

Je naliehavo nutné, aby bola táto téma osvetlená zo všetkých strán a aby každý jeden sám pre seba získal istotu pred Pánom.

„...a ak o niečom inak zmýšľate, i to vám Boh zjaví.“ (Filipským 3:15b)

Brat Branham na priamy pokyn Pána vyložil to, čo mu bolo zverené, v súlade s celkovým svedectvom Svätého Písma. Toto pojednanie má prispieť k lepšiemu porozumeniu. Som si istý, že Boh so všetkými sleduje zvláštny účel. Kto je vo svojom srdci správny, všetkému správne porozumie. Nech nikto neprekrúca výrok, biblické miesto ani citát k vlastnému zatrateniu. Úmyselne sme sa zriekli aj uvádzania citátov z kázania *Manželstvo a rozvod*. Každý si môže toto kázanie v pokoji prečítať a túto tému skúmať. Spoločne čakáme na deň milostivého navštívenia nášho Boha.

„A on sám, Boh pokoja, nech vás ráči celých posvätiť a váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonne, keď príde náš Pán Ježiš Kristus. Verný je ten, ktorý vás volá, ktorý aj dokoná.“
(1. Tesalonickým 5:23–24)

K záveru roka

Len ťažko môžeme pochopiť, že prežívame koniec 70. rokov. Aká milosť! Počítame s bezprostredným, pred nami stojacim návratom nášho Pána, ktorý je teraz bližšie ako kedykoľvek predtým. Čas a hodinu tejto veľkej udalosti prenechávame Bohu. Pán z nás učinil ľudí, ktorí pred Ním putujú tak, aby boli v tom okamihu pred Ním pripravení stáť. Ak žijeme vo vedomí, že každý deň by mohol byť tým posledným, tak majú naše slová, skutky a celé naše správanie zodpovedať nášmu vysokému povolaniu za synov a dcéry Božie.

Podľa toho, čo sa na zemi deje, zreteľne poznávame, že to už nemôže veľmi dlho trvať. Všetky správy v médiách denne prinášajú prekvapenia. Z celého sveta nás zasahujú správy rôzneho druhu. Pociťujeme však len tie veci, ktoré sa nás priamo dotýkajú. Čo sa deje niekde inde, vnímame len okrajovo.

Politická, hospodárska a náboženská situácia nevyzerá veľmi dobre. Všetko je medzinárodne spojené, jeden ťahá druhého za sebou a môže všetky národy zeme skrze chybu uvrhnúť do záhuby. Veľmoci sa stávajú bezmocnými. Ropa, ktorá je určená na zásobovanie energiou, sa používa ako nástroj politického tlaku. Vo všetkých oblastiach zeme prídu nepredstaviteľné dôsledky. Nepokoje, zemetrasenia, prevraty sú na dennom poriadku. Pokoj je vskutku zo zeme vzatý. Zdanlivý pokoj nemôže zakryť skutočnosť. Celú zem zasahujú krízy každého druhu. Ušetrená nie je Cirkev ani Izrael, naopak, hlavný nepriateľ ľudstva cielene

upriamil svoju zlosť priamo na nich, pretože ich Boh vyvolil. Nemáme dočinenia so zlými ľuďmi, ale s duchmi, ktorí nad nimi panujú, s mocnosťami temnoty. Náš Boh však na konci povstane nad všetkým ako Víťaz, to je isté. Amen. Pre 80. roky sú predpovedané rozličné udalosti, či sa jedná o mimoriadnu konšteláciu planét alebo politické alebo náboženské zmeny. Sledujeme ich síce, ale našu plnú pozornosť obraciamе na Slovo nášho Pána:

„A keď sa to začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite svoje hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie.“ (ev. Lukáša 21:28)

Našu pozornosť upriamujeme na najväčšie a najnádhernejšie zaslúbenie, a to je návrat Pána Ježiša Krista. Čo z toho všetkého sa stane pred vytrhnutím alebo po ňom, nemôže povedať nikto, a aj pre nás to má len malý význam. My budeme u Pána na všetky časy a tým sa smieme potešovať.

Misijné správy

Misijné cesty sú pre mnohých súrodencov v rozličných krajinách vždy porovnateľné s určitým druhom slávnostného zhromaždenia. Musíme to sami prežiť, aby sme pochopili, čo zvestovanie Slova medzi ľuďmi vykonalo. S úžasom hľadím na nepochopiteľnú lásku. Mohli by sme zverejniť mnohé záznamy zo zhromaždení, ktoré sa uskutočnili. Na východe a západe, v Afrike i Ázii sa otvárajú dvere. Ako dlho bude ešte evanjelium slobodne zvestované, vie len Pán. S Božou pomocou budeme pracovať, kým je ešte deň, pretože príde noc, v ktorej nikto viac pracovať nemôže. Úplne jedno, aká politická alebo náboženská moc má v rukách kormidlo v jednotlivých krajinách, jedno majú všetci spoločné – odmietajú nášho Spasiteľa ako svojho záchrancu. Nás však napriek tomu napĺňa láska Božia a chceli by sme, aby ešte mnohí uverili skrze zvestovanie evanjelia. V krajinách Ázie a Afriky malo celosvetové zdražovanie mimoriadne nepriaznivý dopad. Chudobní sú ešte chudobnejší a misijná práca je sťažená. Aj tento stav by mal človek raz vidieť, aby tomu mohol veriť, v akých podmienkach musia milióny žiť. Naši bratia a sestry nám ležia na srdci. Budeme im aj naďalej pomáhať a zaopatrovať ich, tak dlho, pokiaľ nám Boh k tomu daruje prostriedky. Ešte nikdy som nikoho o nič nežiadal a ani v budúcnosti to neurobím. Pán vie všetky veci, On počuje modlitby svojich detí, On pozná ich núdzu a môže odtiaľto skrze svoj ľud odpovedať. Vám všetkým, ktorí dielo Božie spomínate v modlitbách

a darmi ho zaopatrujete a nesiete, ďakujeme v mene všetkých tých, ktorí to nemôžu urobiť. Rád by som každému jednotlivcovi vyjadril osobnú vďaku srdečným stiskom ruky. Práve v tomto čase, v ktorom sú stavané do popredia snahy ľudí o to pominuteľné, sme my stále viac oslobodzovaní od všetkého pozemského.

Ako v prakresťanstve tí, ktorí uverili, stáli apoštolom k dispozícii, tak sa to deje aj teraz, aby mohlo byť budované dielo Božie. Pri tejto príležitosti by som chcel dosvedčiť, že Pán ma v roku 1966 dokonale oslobodil od mamonu. Zároveň ma dosadil ako správcu prostriedkov, ktoré sú v kráľovstve Božom používané. Nezaložil som žiadny účet na moje meno ani na meno mojej ženy ani mojich detí a ani som žiadnym spôsobom peniaze neukladal. Len pre informáciu všetkým oznamujem, že u nás vykonal kontrolu finančný úrad. Slobodná ľudová misia je uznaná ako všeobecne prospešná, a preto sú všetky náklady oslobodené od dane. Od počiatku tejto nám Bohom zverenej práce sa správnym spôsobom vedie kniha o príjmoch a výdavkoch. Ak by niekto oficiálnej kontrole finančného úradu nedôveroval, srdečne ho pozývame, aby do toho osobne nahliadol.

O nás ako rodinu sa stará zbor v Krefelde. Všetky misijné cesty a s tým spojené náklady sú pokryté najmä obeťami v Zürichu. Zaopatrovanie misionárov, sirôt, detských domov a výpomoci rôzneho druhu sa konajú z misijného účtu vo Švajčiarsku a Rakúsku.

Z nového nemeckého misijného účtu sú hradené všetky rozhlasové vysielania, tlač a náklady na rozosielanie brožúr a pásov. Peniaze sme vždy rozdeľovali podľa potreby a podľa najlepšieho svedomia.

Pri tejto príležitosti chcem slobodne poďakovať všetkým, ktorým Boh položil na srdce tu a tam finančne podporiť moju ženu mimo desiatkov a obetí pozdvihnutia, ktoré Pánu dali. Z toho sme hradili osobné potreby a všeobecné náklady. Môžeme povedať, že náš Pán sa až do dnešného dňa staral o dielo Božie. Všetkých vás uisťujem, že sa nezodpovedám len ľuďom, ale Bohu. Ako verný správca tajomstiev Jeho Slova a prostriedkov na Jeho dielo, ktoré mi boli zverené, pred Ním s dobrým svedomím obstoјím.

Obzvlášť by som chcel poďakovať nášmu drahému bratovi Barillier, bratovi Pilati a bratovi Baranowski za ich verné nasadenie spolu s inými bratmi. Práca našich bratov v Európe a v Afrike bola bohato požehnaná

a prinesie ovocie pre večnosť. V bratskej láske sme spolupracovali vo viacerých rečiach.

Mnohí bratia z rôznych častí sveta vás srdečne pozdravujú. Tisícky sú s nami spojené a modlia sa za vás všetkých, ktorí umožňujete toto celosvetové misijné dielo. Pán vám všetkým požehnaj. Spomínajte ma aj naďalej vo svojich modlitbách. Mnohá vďaka za povzbudzujúce slová, správy a želania požehnaní. K sviatkom želim všetkým bohaté Božie požehnanie a smelé vykročenie do nového roka upevnení v istote viery.

V poverení Božom pôsobiaci

Bro. Frank

V protestantskom kostole v meste Blantyre v Malawi v Afrike sa zhromaždilo viac ako 1000 ľudí.

Vľavo vidíte časť účastníkov konferencie v Nairobi v Keni, na ktorú prišlo asi 400 osôb. Vpravo je fotografia z mesta Kinshasa v Zaire, s bratmi, ktorí spolupracujú s bratom Mukuna. Na fotografii dolu je naša plavba loďou cez Genezaretské jazero.

Ak máte záujem dostávať literatúru na rôzne biblické témy,
môžete nám napísať na túto adresu:

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05
internet: www.misia.sk
☎ 033 5342 991, 0905 414 701

Naše internetové vysielania môžete sledovať
každý prvý víkend v mesiaci

v sobotu večer o 19:30 a v nedeľu ráno o 10:00
na stránkach **www.misia.sk**

Kázania môžete naživo počúvať v 13 rôznych jazykoch po celom svete.

Zhromaždenia v Zürichu sú dostupné na internete
posledný víkend každého mesiaca o 14:00 v nemčine a vo francúzštine.

Ďalšie kázania v češtine nájdete na stránkach **[youtube.com](https://www.youtube.com)**
pod názvom **svobodnalidovamisie**

